

tuto součást kognice o povinnosti dávkové výslovně vyjímala z rozhodovací pravomoci úřadu dávkového a přikazovala ji do kompetence úřadu stavebního. Takové normy však není.

Jiná jest ovšem otázka, jakým způsobem si dávkový úřad, povoláný rozhodovati o tom, je-li dána skutková podstata osvobození od dávek, zjistí, zda je tu »dokončení stavby« jako součást této skutkové podstaty. Touto otázkou nebylo třeba v daném případě se zabývat. Jestliže tedy žal. úřad jako vyšší stolice stavební výměr měst. notářského úřadu věcně přezkoumával, místo aby jej pro nepříslušnost zrušil, překročil meze své kompetence a proto slušelo rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

Č. 10.555.

Živnostenské právo (Slovensko): I. Je obec legitimována ke stížnosti na nss proti udělení koncese hostinské? — II. Při udělení hostinské koncese hotelové v lázeňském místě není třeba přihlížeti k potřebě obyvatelstva. — III. Uděleje hostinskou koncesi není živn. úřad povinen přihlížeti k soukromoprávní závadě, záležející v omezení pozemku služebností.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 5623.)

Věc: Obec V. proti ministerstvu obchodu (za zúč. Jana O. adv. Dr. Ivan Markovič z Bratislavy) o koncesi hostinskou a výčepní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zemský úřad v Bratislavě výnosem ze 16. června 1930 udělil na základě § 239 živn. zák. Janu O. z V. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické ve vile »Slovač« v N. s oprávněním podle § 23 bodů a), b), c), d), f) a g) živn. zák. Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání stěžující si obce podanému z tohoto výnosu z těchto důvodů: »Jelikož se v daném případě jedná o zřízení hotelu k ubytování cizinců v lázeňském místě, netřeba bráti ve smyslu ustanovení § 25 odst. 5 živn. zák. zřetele na potřebu obyvatelstva. K vývodům odvolání stěžující si obce, poukazujícím na soukromoprávní zá vadu, záležející v omezení pozemku služebností, podotkl žal. úřad, že není povinností živn. úřadu, aby přihlížel při udělení hostinské a výčepnické koncese ke skutečností takového rázu, jelikož podle § 25 odst. 3 cit. zák. jest nutno při udělení koncese bráti zřetel — kromě potřeby obyvatelstva — ke způsobilosti místnosti, její poloze a možnosti policejního dohledu.

Dříve nežli nss mohl přihlídnouti k jednotlivým námitkám stížnosti, musil se zabývatí námitkou právního zástupce zúčastněné strany, vytýkající nedostatek legitimace stěžující si obce k podání stížnosti na nss. Námitku tu neshledal důvodnou, vycházejí z těchto úvah:

Podle ustanovení § 25 odst. 4 a 6 živn. zák. (č. 259/24 Sb.) živn. úřad, prve než koncesi udělí, má do lhůty jím stanovené vyslechnouti obec, v níž bude stanoviště podniku, a jestliže by proti námitkám obce žádaná koncese k provozování některého oprávnění vytčeného v § 23 byla udělena, může obec s odkladným účinkem odvolati se na vyšší úřad do 15 dnů po uvědomění, s výjimkou případu, když jde o udělení

koncese v takové místnosti, ve které dosud byla provozována. Z toho jest patrné, že živn. zákon dává výslovně obci právo, aby v případě, že rozhodnutí živn. úřadu jest v rozporu s jejím vyjádřením, jež podala k žádosti uchazeče za udělení hostinské a výčepnické koncese, se odvolala k vyššímu úřadu. Z tohoto odvolacího práva obce plyne její nárok na to, aby úřad, když rozhoduje o odvolání obce, vyřídil veškeré námitky, jež obec proti udělení koncese uplatňuje. Jestliže tedy obec po skončení řízení rozhodnutím živn. úřadu poslední stolice je toho názoru, že živn. úřad této své zákonné povinnosti nevyhověl a tím porušil její právo, nelze důvodně tvrditi, že by tu nebyly předpoklady § 2 zák. o ss, když obec porušení tohoto práva uplatňuje.

Ve věci samé především stížnost uplatňuje, že žal. úřad neprávem vyslovil, že není třeba bráti zřetele na potřebu obyvatelstva, poněvadž ustanovení odst. 5 § 25 živn. zák. vztahuje se jen na hotel, kdežto Jan O. žádal a obdržel koncesi nejen na hotel, nýbrž i na ostatní oprávnění uvedená v § 23 odst. 1 živn. zák. Stížnost neshledal nss v tom směru důvodnou.

Podle ustanovení odst. 5 § 25 cit. zák., chce-li někdo zříditi hotel k ubytování cizinců ve větších městech nebo lázeňských místech, není třeba bráti zřetel na potřebu obyvatelstva. Z toho je patrné, že živn. zákon, pokud v cit. ustanovení od zásady vyslovené v odst. 3 —, aby při udělení koncese hostinské byl brán zřetel na potřebu obyvatelstva — upouští při hostinské a výčepnické živnosti, kterou označuje jako »hotel k ubytování cizinců«, chce tím jen vyjádřiti myšlenku, že musí se tu jednati o hostinskou a výčepnickou živnost ve smyslu § 23 živn. řádu, která je charakterisována oprávněním v odst. 1 pod lit. a) tohoto paragrafu uvedeným, totiž oprávněním k ubytování cizinců, kterýžto charakter neztrácí hostinská a výčepnická živnost tohoto druhu tím, že jsou s ní spojena ještě práva uvedená v § 23 odst. 1 lit. b) až g).

St-lka dále namítá, že žal. úřad měl se meritorně obíratí výtkou odvolání, poukazující na soukromoprávní závadu, záležející v omezení pozemku, na němž sporná koncese má býti provozována, služebností, poněvadž tato závada zakládá nezpůsobilost místností k provozování koncese, ku kteréžto nezpůsobilosti má živn. úřad při udělení koncese ve smyslu odst. 3 § 25 živn. zák. přihlídnouti.

Námítka ta není důvodná. Podle právě cit. ustanovení má se při udělování koncese bráti zřetel na potřebu obyvatelstva, dále na to, zda místnost, kde má býti dotyčná koncese provozována, je způsobilá, na veřejnou cestu, ulici nebo náměstí, kde se místnost nachází, a na to, může-li se na ni snadno policejně dohlížeti. Z toho jest patrné, že živn. úřadu, pokud jde o místnost, v níž dotyčná koncese má býti provozována, jest zde uloženo toliko, aby hleděl k tomu, zda místnost sama o sobě se hodí svým stavebním a technickým uspořádáním, zařízením a polohou k provozování žádaného živn. oprávnění, tedy beze zřetele na to, zdali uchazeč o koncesi má právo disponovati touto místností, resp. na jiné překážky povahy soukromoprávní, které uchazeči o koncesi brání, aby mohl živnost v žádané místnosti provozovati (srov. Boh. A 6353/27).

To jest patrné ostatně i ze všeobecného ustanovení § 37, jenž v odst. 5 ukládá živn. úřadu, resp. vymezuje jeho úkol při udělování živ-

nost. koncesí uvedených v § 22 a mezi nimi také koncese hostinské a výčepnické, v tom směru, aby uvážil o námitkách vznesených proti zamýšlenému provozování živnosti se stanoviska policie bezpečnostní, mravnostní, zdravotní, požární anebo dopravní. Tedy jen zřetele veřejné mohou živn. úřad vésti při zkoumání předpokladů pro udělení koncese k živnosti hostinské a výčepní a nikoli zřetele či překážky povahy soukromoprávní, a proto právem žal. úřad vyslovil, že není povinností živn. úřadu, aby ve smyslu odst. 3 § 25 živn. zák. přihlížel k soukromoprávní závadě záležející v omezení pozemku služebností.

Č. 10.556.

Učitelstvo: * Ucházeli-li se o místo učitelské, vypsané s předností pro některé pohlaví, jen příslušníci druhého pohlaví, nelze posuzovati způsobilost uchazečů pro místo to podle § 17 odst. 3 lit. b) vl. nař. č. 64/25 o nezpůsobilosti uchazečů.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 8719.)

V ě c: František R. v K. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa učitele občanské školy.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Na uprázdněné místo odborného učitele III. skupiny občanské školy dívčí ve C. s německou řečí vyučovací byl okr. škol. výborem v N. dne 25. září 1929 vypsán konkurs s předností pro »uchazečky« a s podotčením, že mají přednost oni uchazeči, kteří prokáží způsobilost, vyučovati češtině na školách občanských. — Ve schůzi z 11. března 1930 zvolil (presentoval) ošv v N. na uvedené místo Arnošta D., definitivního odborného učitele na občanské škole smíšené v L. Zšr v Praze výnosem z 10. ledna 1930 uvedenou volbu potvrdila.

Z výroku zšr-y odvolal se spoluuchazeč o místo František R., jenž si stěžuje k nss. V odvolání dovozoval, že zadáním místa Arnoštu D. byla porušena zásada článku IV. zák. č. 306/20, že uchazeči službou mladšímu může býti dána přednost jenom tehdy, je-li kvalifikován lépe nežli uchazeč služebně starší, a je-li kvalifikace staršího nižší nežli dobrá, neboť uchazeč, jemuž bylo místo uděleno, jest služebně mladším a odvolatelova úhrnná kvalifikace za rok 1928/29 jest »velmi dobrá«. Že nemá způsobilost, vyučovati češtině na občanských školách, nemůže tu rozhodovati.

Nař. výnosem zamítlo min. škol. odvolání jakožto nepřípustné, ježto st-l nevyhovuje zvláštní konkursní podmínce, t. j. nemaje zkoušky z českého jazyka, nebyl ve svém subj. právu dotčen, když jeho žádost nebyla vzata v úvahu a místo bylo uděleno Arnoštu D., jakožto služebně nejstaršímu uchazeči, vyhovujícímu zvláštní konkursní podmínce.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad ve svém zamítavém výroku zřejmě se postavil na právní stanovisko, že st-l byl nezpůsobilým kompetentem o místo, nevyhovuje zvláštní podmínce konkursu stran způsobilosti vyučovati českému ja-